

maal er, som jeg allerede har tilladt mig at fremhæve, hvorvidt det af det foreliggende finantsielle Budget kan ses, om der er nogen Formuefremgang eller ikke; men det er et Spørgsmaal, som jeg altid har tillagt mindre Betydning, og som jeg ogsaa i dette Tilfælde særlig tillægger mindre Betydning af Grunde, som jeg senere skal anføre. Formuefremgangen efter Finantslovsforslaget vil vistnok, selv om man regner Indtægterne af Jernbaneanlægene ringere end den sædvanlige Rente af Kapitalen, blive omtrent 1 Million Kr.; men jeg lægger, som jeg bemærkede, ikke nogen afgjørende Vægt derpaa, fordi hverken det, at der er en glimrende Balance mellem de ordinære Indtægter og de ordinære Udgifter, eller det, at der er en ikke ringe Formuefremgang fra Statskassens Side, hverken det One eller det Andet, er noget virkeligt. Bevis paa, at der er nogen virkelig god økonomisk Tilstand i Landet, eller at det er en virkelig sund finantsiel Tilstand, hvorunder vi leve. Den sande økonomiske Tilstand afhænger af den økonomiske Tilstand i længere Tid. Hvis den finantsielle Tilstand er en saadan, at den lægger Hindringer i veien for den økonomiske Tilstand i Landet, eller hvis Regjeringen anvender Landets Penge urigtigt eller benytter sine Rettigheder paa Administrationens Omraade saaledes, at den økonomiske Tilstand i Landet gaar tilbage, og denne Tilbagegang maafe netop sætter den istand til at lægge Summer op og tilvejebringe en tilsyneladende Fremgang for Statskassen — og der er baade Formuefremgang og ordinært Indtægtsoverskud — saa er det en Ulykke, som man maa se saa hurtigt som muligt at fjerne. Det, hvorpaa det kommer an, er ingenlunde, hvad det kommer an paa for en Privatmand, nemlig en saa stor Indtægt som muligt, men det er, at den hele økonomiske Tilstand i Landet gaar frem. Det er Landets Formue, som skal fremmes, og enhver Finantspolitik, der bewirker, at Landets økonomiske Tilstand gaar tilbage eller ikke fremmes, er en uøkonomisk og ødsel Finantspolitik. Selv om vi altsaa kun ne vise, at vi have et stort Overskud og aarlig Formuefremgang, vil dog alligevel vor Finantspolitik kunne være ødsel og slet. Naar jeg nu ser paa den hele økonomiske Tilstand, saaledes som den nærmest fremgaar af Finantslovsforslaget, og saaledes som der overhovedet kan blive Anledning til at komme ind paa den ved at betragte de forskjellige Positioner paa Finantsloven og ved at betragte Regjeringens Holdning overfor de Spørgsmaal, der staa i Forbindelse hermed, troer jeg, at Enhver vil indrømme, at vor økonomiske Stilling ikke er en Fremgang, men snarere en Tilbagegang. Det ærede kjøbenhavnske Medlem (C. Hage), der først havde Ordet, har klart nok viist, at med Hensyn til vor Handel og Skibsart og ogsaa med Hensyn til vor Industri er der en Tilstand her, som ikke er tilfredsstillende, og det ærede Medlem sandt Stippte for denne fin

Udtalelse. Det er jo utvivlsomt, at der ved hele vor Lovgivning er store Byrder, baade paa vor Industris frodige og kraftige Udvikling som ogsaa paa vor Omsetning og Handel, og navnlig er der lagt tunge Byrder paa Skibsfarten; men ogsaa er det ved selve Lovforslaget saa, at der ikke blot er Mangel paa Fremgang, men er virkelig Tilbagegang i Forhold til, hvad man kunde have ventet. Man maa ikke lade sig blænde af, at vore Lovindtægter aarlig stige. Det gjøre de igjen laar, hvor de ere betydelig høiere end ifjor. Der er en stadig Fremgang med Hensyn til Indførselstolden og Krigsstatstolden paa Varer for hvert Aar. Ligeledes er der paa den foreliggende Finantslov en betydelig Fremgang. Indtægten paa § 5 Post 5, Told og Skibsafgifter, er laar tilfammen 24,800,000 Kr.; for 1880—81 var den kun 24,200,000 Kr., og af disse Indtægter er der 21 Mill., som komme paa Tolden imod i 1880—81 20 Mill. Der er altsaa ganske vist en Fremgang i Lovindtægterne; men det er saa langtfra at vise sig, at der virkelig er den Fremgang i vor Handel, som der skulde være, at dette snarere maa betragtes som en Opfordring til at lette de Vaand, der faktisk og paa anden Maade kunne paavises at hvile paa vor Handel og Skibsfart, for at den Fremgang, der trods de slette Foranstaltninger og høie Statter dog aarlig viser sig, kan komme til at udfoide sig. I saa Henseende har den hvie Regjering imidlertid ikke gjort Noget. Jeg har ifjor haft Leilighed til at udtale mig meget udførligt om denne Sag, og dels af denne Grund og dels paa Grund af de Udtalelser, der ere komne fra mere sagkyndige Medlemmer, nemlig det ærede Medlem fra Odense (Halbe-Hansen), det ærede Medlem fra Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage) og det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 1ste Valgkreds (Schou), finder jeg mig ikke foranlediget til at komme nærmere ind derpaa. Jeg skal kun udtale min Anerkjendelse af, at dette fra de ærede Medlemmer er udtalt, og at der derigjennem vistnok er udtalt Noget, som fra vor Side oftere har været fremhævet, men aldrig i den Grad synes at være kommet til almindelig Erkjendelse, som det nu synes at være. Men jeg kan ikke negte, at det undrer mig at se, at den høie Regjering Intet har gjort, uagtet den nu har haft mange Aar til at overveie Lovforslaget og Aar for Aar har set, at Indtægterne gave god Grund til at komme med et saadant Forslag, og at Forholdene ikke blot i vort eget Land, men ogsaa i Nabolandene, gave særlig Opfordring for Regjeringen til at fremme vor Handel og Industri, for at vort Land kunde paa et Omraade, der ligger ganske særlig aabent for det, komme til at indtage en Plads i Europa, hvilket for et lille Land er af overordentlig stor Betydning. Det undrer mig, at vor Regjering lader det ene Aar gaa efter det andet og lader den Ting passe sig selv, og laar